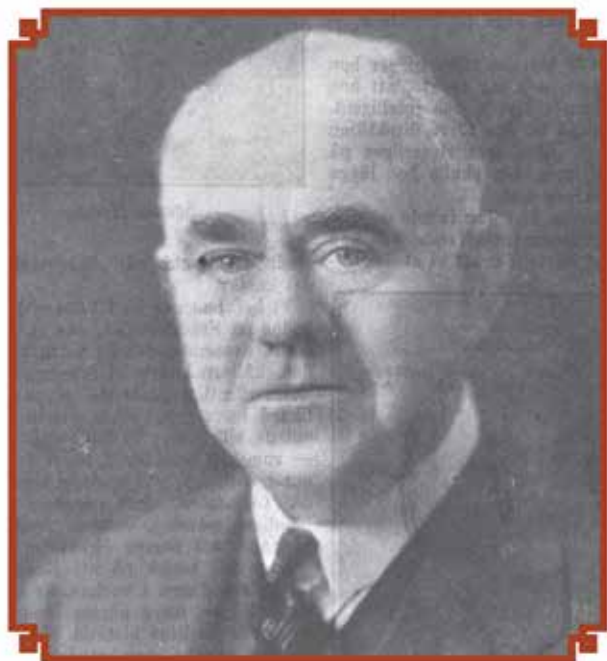

En intervju från 1928

Författaren
Phillips
Oppenheim

Biografi:
Författaren Phillips Oppenheim.
Återutgivning av text från 1928

av "O. Rolf"

Redaktör Mikael Jägerbrand

ISBN 978-91-7757-655-6

Copyright © 2020 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.

Den här e-boken ges ut av E-boksbiblioteket Förlag (imprint)

Mer info: www.e-boksbiblioteket.se

Förord

I dag är det få som känner till författaren Phillips Oppenheim men i början av 1900-talet var han världsberömd.

I den här texten får du en spännande inblick i hur den mycket produktive författaren arbetade.

Författaren E. Phillips Oppenheim (1866–1946) började sin skrivarkarriär sent eftersom han under flera decennier arbetade i pappans läderföretag.

Oppenheim var en av de första thrillerförfattarna och skrev mer än 100 böcker och 100-tals noveller om hjältar, lyxliv, spioner och spännande äventyr.

Den här texten publicerades ursprungligen i september år 1928 i tidningen »Svenska Dagbladet» med titeln »En cocktail med Phillips Oppenheim».

Eftersom den här texten skrevs i början av 1900-talet så innehåller den mått, ord och personer som inte är så bekanta i dag. Därför har vi kompletterat originaltexten med en kortfattad ordlista.

En cocktail med författaren Phillips Oppenheim

Den här texten publicerades ursprungligen i september år 1928 i tidningen »Svenska Dagbladet» med titeln »En cocktail med Phillips Oppenheim». Texten publicerades anonymt under signaturen "O. Rolf".

Den världsbeckante äventyrsförfattaren lever i all anspråkslöshet det mest luxuösa världsmannaliv, men producerar i alla fall en fantastisk massa romaner. Han har hittills skrivit 102 äventyrsromaner, vilket torde vara världsrekord.

”Nog har jag arbetat en hel del”, säger Phillips Oppenheim. ”Jag har givit ut över ett hundra äventyrsromaner. På min sextionde födelsedag kom min etthundraandra roman ut. Det torde vara världsrekord.”

Jag har sökt upp Phillips Oppenheim för att fråga hur han arbetar, ty 102 fullständiga romaner, det är dock en fantastisk mängd. Ändå är han inte den som tycks vara mycket hemma. Han är alltid synlig i världsvimlet, och alltid hör man talas om honom. Han bor i sin ståtliga Rivieravilla på vintrarna, och där nere på Azurkusten tycks han ständigt vara i rörelse. Han syns ofta i de privata salarna i kasinot i Monte Carlo, och där spelar han med nöje till långt fram på nätterna

— med bättre tur än folk i allmänhet. Han är med på välgörenhetstillsällningar i Nizza. Han spelar golf på förmiddagarna. Han finns alltid på tribunerna vid tennistävlingar och hästkapplöpningar. Vid större fashionabla tillsällningar på Rivieran är Phillips Oppenheim alltid närvarande. När folk talar om vem de ha träffat, så nämna de Phillips Oppenheim oftare än någon annan.

Dessutom är han ständigt på resor. Var han än är stannar han inte länge. Tag på tag är han i London eller i Paris. Eller i Vichy, eller i Newyork. Eller i filmataljeer i Hollywood. Eller på jakt i Skottland. Nu var han en månad i Aix-les-Bains för att gå igenom en kur mot reumatism. Jag undrade just, när han fått tid att skriva 102 romaner.

— Det är nu inte bara fråga om de hundratvå romanerna, säger Phillips Oppenheim godmodigt. Skulle jag räkna alla novellerna, så skulle de för sig bli en hel mängd volymer.

— Skulle det sammanlagt bli mer än hundrafemtio volymer? frågar jag.

— Säkert, svarar Phillips Oppenheim leende.

Till åren är han visserligen en äldre man, men han har en pojkaktig glimt i ögonen och han har en livlig röst, då han börjar berätta.

— Emellertid är det inte slut ännu på långt när, säger han vidare. Nu, när jag är över sextio år, arbetar jag hårdare än jag gjort i mitt liv. Jag får en sådan mängd beställningar. Jag forcerar allt vad jag orkar, och jag har en hel mängd ideer. De flesta beställningarna komma från Amerika — från de stora tidningarnas söndagsbilagor och från de stora veckotidningarna. Alla vilja de ha samma sak, och oftast lyda telegrammen:

”Sänd novell om ung man som går ut i världen att söka äventyr och träffar på mer än han önskar, men klarar sig.”

Jag frågar Phillips Oppenheim, när han arbetar.

— Alltid, svarar han. Varenda dag. Om jag är på bilresor eller tågresor eller båtresor, gör jag ett betydande arbete varenda dag.

Jag har hållit på och arbetat undan med hög takt hela mitt liv. Jag har aldrig tagit mig en veckas ledighet. Då jag slutat med ett stort arbete ena dagen har jag börjat med ett nytt den nästa. Jag har alltid haft ideer att ta itu med, som väl är. Och jag har alltid haft en förträfflig arbetslust. Jag får säga, att arbetslusten har aldrig mankerat, och jag har nästan aldrig haft en dålig dag. Inte i hela mitt liv.

Nu i vintras och i våras har jag arbetat oerhört, och jag blev trött, det får jag medge. Läkarna sade, att det har tagit på mig, och de ha tvingat mig att vila. De ha skickat mig hit till Aix-les-Bains, och här upplever jag nu något fullkomligt unikt. För första gången i mitt liv har jag en månads ledighet, och jag har aldrig i mitt liv haft en så tråkig månad.

Jag har hört folk säga, att det skall bli underbart att få slänga allting åt sidan och ta sig en månads ledighet. Jag förstår det inte. Jag har aldrig varit med om en så tom och långsam månad som den här. Hade jag bara min sekreterare här, skulle jag genast ta itu och komma in i de gamla gängorna igen. Jag har en del nya ideer, som jag är ivrig att få sätta igång med, men nu kan jag inte göra någonting.

— Hur så? frågar jag.

— Jag måste diktera, svarar han. Jag måste ha min sekreterare att diktera för, annars får jag ingenting gjort.

— Det skulle inte gå att skriva för hand för tillfället?

Phillips Oppenheim skakar hopplöst på huvudet.

— Om jag skall sitta och skriva själv, blir jag alldeles fast, säger han. Det är ingen idé att försöka en gång. Jag är så van vid att diktera.

Under årtionden har jag inte skrivit något annat själv än några korta brev. Jag är alldeles borta från det. Jag kan inte skriva längre.

Jag frågar honom hur han arbetar.

— Jag tycker bäst om att sitta utomhus, säger han. Om det är nere i södern eller uppe i norr, i Europa eller Amerika, försöker jag alltid sitta utomhus, om det finns tillfälle. Jag tar min sekreterare med mig ut och sätter mig i den bekvämaste fåtölj, som finns till hands, och dikterar. Är det kallt, tar jag en filt om mig och stannar utomhus i alla fall. Är det regnigt och ruskigt, stannar jag gärna utomhus och arbetar då också, om jag kan få tag i ett något så när skyddadt ställe.

Jag vet intet roligare än att riktigt få arbeta undan. Jag dikterar på med flytande fart, och går det inte undan med bra fart, så går det inte alls.

Jag är ivrig att berätta hela romanen i ett enda drag, medan intresset är färskt och livligt, och jag driver på, så att på ungefär en månad har jag hela romanen färdig.

Sedan har jag omarbetningen. Det är vanligen så mycket ändringar och omstuvningar, att det är fråga om att skriva om hela romanen. Omarbetningen driver jag på i ännu högre takt, och efter tre veckor har jag den färdig, och romanen ligger klar.

Under varje sådant forcerat arbete tänker jag som så: ”Nu skall jag arbeta undan allt vad jag orkar, sedan skall jag ta mig en riktig vila”. Men medan jag håller på med en roman får jag ideer till ett par andra, som intressera mig på det livligaste, och så fort jag har ett arbete avklarad är jag omedelbart i farten med ett annat.

Jag frågar Phillips Oppenheim var han får sina ideer ifrån.

— Har ingen aning, säger han. — Jag har alltid ett par tre ideer till hands, som riktigt tävla om intresset. Var jag får dem ifrån kan

jag verkligen inte förklara. Bara i något enstaka fall vet jag precis, hur jag fått en idé. Emellertid, oerhört roligt är det att få slå sig ned i en bekväm fåtölj ute i en trädgård och dra en lång och komplicerad äventyrshistoria för sin sekreterare. Lika roligt är det varenda dag. Jag för min del njuter av att veckla ut handlingen i snabb takt. Det är så det har blivit hundratva äventyrsromaner och en mängd noveller.

— Men man får leva med ute i världen också, säger Phillips Oppenheim vidare med gladlynt ton. Det finns tid till allt, bara man arrangerar det för sig. Jag har lyckats få det så, att en del artistvänner till mig tro, att jag arbetar så, att jag aldrig har tid att gå ut, och en del klubbvänner tro, att jag aldrig har tid att arbeta. Jag tycker jag får ut en hel del av livet, och jag är fullkomligt nöjd.

Phillips Oppenheim ler sitt muntra leende och tillägger:

— Visserligen är jag över sextio år, men jag ser i alla fall framtiden an med glad optimism. Ännu finns det mängder av saker att uträta.

— — — — —

Detta samtal ägde rum i Aix-les-Bains' yppersta lyxhotell.

Där ha Mr och Mrs Oppenheim reserverat en svit av rum. Vi sutto just i deras privata salong, som var storartad. Den hade en makalös utsikt över Alperna, och nere i dalen blänkte Lamartines sjö.

På hyllan över den öppna spisen fanns det sådan komplett uppsättning buteljer, att den liknade baren i en Londonklubb.

Phillips Oppenheim kom just från badet och hasade omkring i nattrock och tofflor i sin fina salong och berättade med livlig röst om sitt arbete och sitt leverne. Samtidigt valde han ut buteljer och preparerade två cocktails och skakade dem med hjärtlig energi.

Han är osedvanligt aktiv. Och han är så öppenhjärtad och gladlynt, att han vinner alla människor.

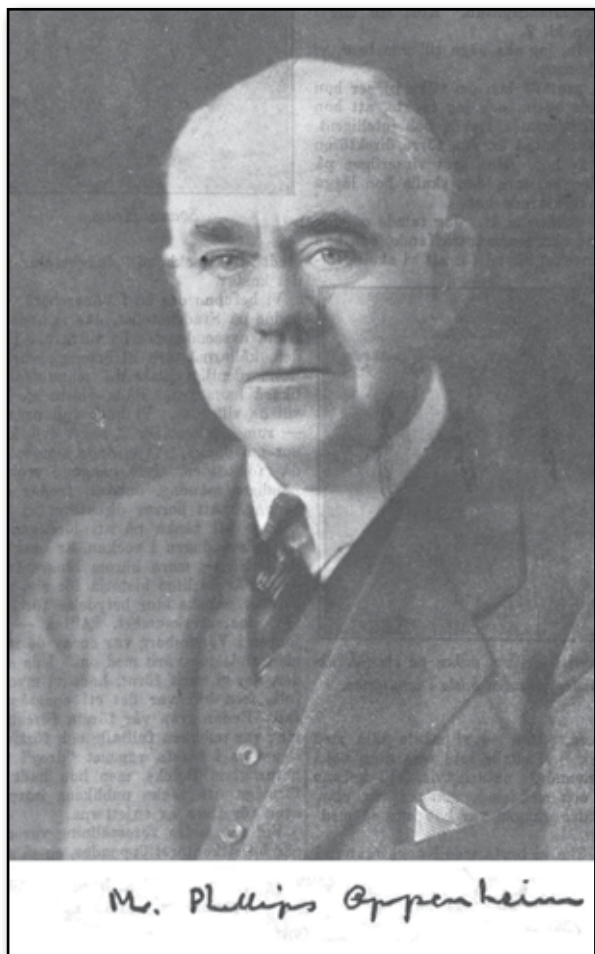
På Rivieran är han välkommen överallt, även i de smartaste kretsar. Och även i de mest litterära kretsar. Alla som träffat Phillips Oppenheim en gång äro glada att se honom igen. Han är en av William Lockes bästa vänner, och då Michael Arlen kom ned till Rivieran och ville bli introducerad, vände han sig till den hyggelige Phillips Oppenheim.

Denne produktive äventyrsförfattare lever det mest luxuösa liv — men med den största anspråkslöshet. Det finns ingenting han saknar. Han har en stor villa på Rivieran, en ståtlig egendom i England och hus i London samt en stor egendom i Amerika. Ändå lever han en stor del av sitt liv på hotell. Och vilka hotell!

Han känner alla människor och är med på alla möjliga tillställningar till långt fram på nätterna, ständigt i ett överdådigt humör. Hur han får tid till allting, är ofattbart, ty han producerar i alla fall som ingen annan.

— Måste ljuga ett tag för sekreteraren, som han uttrycker sig.

O. Rolf.

Mr Phillips Oppenheim.

Viktiga ord och personer

Aix-les-Bains.

En stad i sydöstra Frankrike. Aix-les-Bains ligger vid en stor insjö och har varit en populär kurort ända sedan antiken.

Arlen, Michael.

[1895–1956] Bulgarisk-brittisk författare. Författaren hette ursprungligen Dikran Kouymijian och var född i nordöstra Bulgarien. Han är framför allt känd för romanen ”Den gröna hatten” (1924) som skildrar kärlekslivet för några unga människor i 1920-talets London.

Azurkusten.

Äldre namn för Franska rivieran. Namnet används också i bland annat franskan där den här kusten kallas ”Côte d’Azur”. Franska rivieran är ca 115 km lång. Den börjar i öster vid staden Menton vid italienska gränsen och slutar vid Saint Tropez i väst. Här ligger bland annat Cannes, Nice, Monaco och Antibes.

Locke, William.

[1863–1930] Brittisk författare. Lockes romaner var mycket populära tack vare sin ironiska ton och sin blandning av sentimen-

talitet och elegans. Några av hans mest kända böcker är "Skeppsbrutna" (1900), "Vagabonden" (1917) och "Pensionat Bocard" (1919).

Nizza.

Äldre svensk stavning för franska staden Nice.

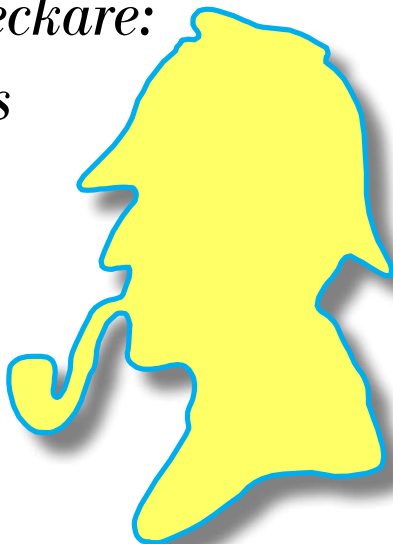
Smart.

Begreppet "smarta kretsar" som nämns i texten ska inte tolkas som en samling intelligenta människor. Det engelska ordet "smart" används också i betydelsen "elegant" och "snobbig". Textens "smarta kretsar" borde därför ha översatts till "snobbiga kretsar".

*Om du gillade den här e-boken
så kolla in våra deckare:*

- *Sherlock Holmes*
- *Filip Collin*
- *Leo Carring*
- *Asbjörn Krag*
- *Auguste Dupin*
- *Dick Donovan*

Mer info: www.klassiskadeckare.se